

مجمع عمومی
شورای امنیت

پخش: همگانی

مورخ: ۲ سپتمبر ۲۰۲۱

متن اصلی: انگلیسی

شورای امنیت
سال هفتادوششم

مجمع عمومی
جلسه هفتادوپنجم
اقلام اجندا: ۳۹
وضعیت در افغانستان

وضعیت در افغانستان و تاثیر آن بالای صلح و امنیت جهانی

گزارش سرمنشی

ا. مقدمه

۱. این گزارش به تأسی از قطعنامه شماره ۶۸/۱۱ مجمع عمومی و قطعنامه شماره ۲۵۴۳ (۲۰۲۰) شورای امنیت ارائه شده است که در آن از سرمنشی سازمان ملل متحد خواسته شده است تا هر سه ماه در مورد وضعیت افغانستان و تطبیق مأموریت هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما)، منجمله در سطح محلی گزارش ارائه نماید.

۲. این گزارش معلومات تازه را در مورد فعالیت های سازمان ملل متحد در افغانستان، از جمله فعالیت های سیاسی، بشردوستانه، و تلاشهای حقوق بشری از زمان ارائه گزارش قبلی مورخ ۱۵ جون ۲۰۲۱ (A/75/926-S/2021/570) تا اکنون ارائه می کند.

ب. تحولات مرتبط

۳. وضعیت در افغانستان پس از آن که تهاجم نظامی طالبان کنترل مراکز ولایات و شهر کابل را به دست گرفت، کماکان بسیار متغیر و ناپایدار باقی ماند. خروج رئیس جمهور غنی و ورود نیروهای طالبان به پایتخت در ۱۵ آگست، عملاً به فروپاشی حکومت منجر شد. هزاران شهروند افغانستان که از جان، حقوق و امنیت خود بیم داشتند، به سوی میدان هوایی بین المللی حامد کرزی در کابل هجوم بردند و تلاش کردند کشور را ترک کنند. در همین حال، ایالات متحده امریکا برای مدیریت روند تخلیه اتباع خارجی، از جمله دیپلمات ها، و افغان های در

معرض خطر، حضور نظامی خود را افزایش داده بود؛ این در حالی بود که تمامی پروازهای تجاری به حالت تعلیق درآمده بودند. گزارش هایی از مناطق تحت کنترل طالبان منتشر شد که از اعمال محدودیت بر آزادی های فردی و اجتماعی و نیز تضعیف حقوق زنان و دسترسی آنان به خدمات، از جمله آموزش، حکایت داشت. همزمان با افزایش سطح خشونت و بی جا شدگی، ترکیب بلایای طبیعی، خشکسالی شدید، سیلاب ها و موج سوم همه گیری بیماری کرونا (کووید-۱۹) نزدیک به نیمی از جمعیت افغانستان را به شدت نیازمند کمک های بشردوستانه ساخت. سازمان ملل متحد نیز از طریق جابه جایی بخشی از کارکنان خود، حضورش را در سراسر کشور کاهش داد. شماری از این کارمندان به طور مؤقت به شهر آلماتای قزاقستان منتقل شدند تا از آنجا به فعالیت های مرتبط با افغانستان ادامه دهند.

الف. تحولات سیاسی

۴. طالبان در جریان یک کارزار نظامی، کنترل قلمرو تحت نفوذ خود را به طور گسترده گسترش دادند و توانستند در مدت ۱۰ روز در ماه آگست، ۳۳ مرکز از مجموع ۳۴ ولایت افغانستان را تصرف کنند. پس از ورود نیروهای طالبان به کابل در ۱۵ آگست، رئیس جمهور غنی کشور را ترک کرد و در پیامی که از طریق شبکه های اجتماعی منتشر نمود، اظهار داشت که هدف او از این اقدام جلوگیری از خونریزی بوده است. در همان روز، ملا برادر، معاون رهبر طالبان و رئیس کمیسیون سیاسی این گروه، در یک پیام ویدیویی پیروزی "غیرمنتظره" طالبان را اعلام کرد. وی در ۱۷ آگست وارد قندهار شد. در ۱۸ آگست، امارات متحده عربی با انتشار بیانیه ای اعلام کرد که رئیس جمهور غنی را به دلایل بشردوستانه پذیرفته است. در همان روز، رئیس جمهور غنی در یک پیام ویدیویی اظهار داشت که قصد دارد به افغانستان بازگردد. همچنین گزارش شد که عبدالله عبدالله، رئیس شورای عالی مصالحه ملی؛ حامد کرزی، رئیس جمهور پیشین افغانستان؛ و گلبدین حکمتیار، رهبر حزب اسلامی، یک شورای مؤقت را تشکیل داده اند. هدف این شورا، تضمین انتقال مسالمت آمیز قدرت از طریق تعامل و گفت و گو با رهبران طالبان بود که در آن زمان در حال ورود به کابل بودند.

۵. طالبان در یک نشست خبری که در ۱۷ آگست در کابل برگزار شد، از جمله تأکید کرد که برای جلوگیری از ایجاد خلأ امنیتی و "تأمین امنیت جان و مال مردم" وارد کابل شده است. این گروه همچنین اعلام کرد که امنیت سفارتخانه ها و نهادهای سازمان ملل متحد را تضمین می کند، تأکید نمود که در پی انتقام جویی نخواهد بود و تصریح کرد که "رهبر امارت اسلامی فرمانی صادر کرده است که بر اساس آن تمامی افرادی که در برابر جهاد قرار داشتند، مورد عفو قرار گرفته اند." طالبان همچنین اظهار داشت که زنان از حقوق خود "در چارچوب شریعت اسلامی" برخوردار خواهند بود و افزود که "هیچ گونه تبعیض و خشونت علیه زنان اعمال نخواهد شد." این گروه از رسانه ها خواست فعالیت های خود را بر مبنای "ارزش های اسلامی" تنظیم کنند و اعلام کرد که قصد دارد به قاچاق مواد مخدر پایان دهد و زیرساخت های اقتصادی کشور را تقویت نماید. علاوه بر این، طالبان اعلام کرد که مذاکرات برای تشکیل یک حکومت اسلامی فراگیر همچنان ادامه دارد و از کارمندان خدمات ملکی و کارکنان دولت خواست تا به وظایف خود بازگردند. این گروه همچنین از تعیین والیان و فرماندهان پولیس در ولایات مختلف و نیز انتصاب شماری دیگر از مقام های ولایتی، از جمله رؤسای ادارات دولتی و مسئولان قضایی، خبر داد.

۶. در ۱۷ آگست، گروهی از زنان که در کابل راهپیمایی می کردند، از طالبان خواستند حقوق آنان در زمینه آموزش، کار و مشارکت سیاسی را محترم بشمارد. در ۱۸ آگست، در چندین ولایت از جمله ولایت ننگرهار و ولایت کنر، باشندگان به مناسبت روز ملی افغانستان مراسمی برگزار کردند و پرچم های طالبان را که به تازگی برافراشته شده بود، پایین آوردند. در جلال آباد، گزارش ها حاکی از آن بود که طالبان با تیراندازی به سوی تجمع کنندگان، اعتراضات را متفرق کرد که در نتیجه آن دست کم یک نفر جان باخت. همچنین گزارش شد که اعضای طالبان دو

خبرنگار محلی را که در حال تهیه تصاویر و گزارش از این گردهمایی بودند، مورد ضرب و شتم قرار داده‌اند. گزارش‌هایی از رویدادهای مشابه نیز در ولایت‌های کنر و خوست منتشر شد.

۷. خروج نیروهای نظامی بین‌المللی در طول دوره گزارش‌دهی همچنان ادامه یافت. در ۱۴ جون، شورا اتلانتیک شمالی پایان قریب‌الوقوع عملیات نظامی ناتو در افغانستان را تأیید کرد. در ۲ جولای، ایالات متحده میدان هوایی بگرام را به نیروهای افغانستان واگذار کرد؛ اقدامی که نشان‌دهنده تکمیل حدود ۹۰ درصدی روند خروج نیروهای نظامی بین‌المللی از افغانستان بود. پیش از تسلط طالبان بر کابل در ۱۵ آگست، اعضای ناتو توافق کرده بودند که برای تضمین ادامه فعالیت‌های میدان هوایی بین‌المللی حامد کرزی، حمایت مالی انتقالی فراهم کنند. در این چارچوب، نقش رهبری برای ترکیه در تأمین امنیت این تأسیسات در نظر گرفته شده بود.

۸. در فضای حاکم ناامنی، شماری از چهره‌های سیاسی مخالف حکومت اعلام کردند که "نیروهای مقاومت" و شوراهایی را برای هماهنگی تلاش‌های دفاع محلی تشکیل داده‌اند. این ابتکارات غالباً از حمایت اعضای پارلمان و شوراهای ولایتی، بزرگان قومی و رهبران مذهبی برخوردار بودند. پس از تسلط طالبان بر کابل در ۱۵ آگست، امرالله صالح در شبکه‌های اجتماعی از شهروندان افغانستان دعوت کرد تا به مقاومت در برابر طالبان بپیوندند و خود را، بر اساس قانون اساسی، سرپرست حکومت اعلام نمود. وی همچنین از سفارتخانه‌ها و قنصلگری‌های افغانستان در خارج از کشور خواست که به برافراشته نگه‌داشتن پرچم ملی افغانستان در نمایندگی‌های خود ادامه دهند و تأکید کرد که دیدگاه‌های مردم باید در شکل‌گیری نظام آینده و حکومت فراگیر مورد توجه قرار گیرد. همچنین گزارش شد که اسماعیل خان، از چهره‌های برجسته حزب جمعیت اسلامی از ولایت هرات، به جمعی از شخصیت‌های سیاسی، از جمله رهبران هزاره و جمعیت اسلامی، پیوسته است که به دعوت پاکستان و اسلام‌آباد گرد هم آمده بودند تا در باره وضعیت افغانستان گفت‌وگو و رأی‌زنی کنند.

۹. قبل از تحولات یادشده، حکومت روند انتصابات و تغییرات در سطوح وزارتخانه‌ها و مقام‌های ارشد در کابل را تسریع کرده بود. این اقدامات تا حدی در واکنش به پیشروی سریع طالبان و تا حدی نیز با هدف جلب همکاری مخالفان سیاسی و تقویت وحدت در چارچوب نظام جمهوری صورت گرفت. در ۱۶ جون، اشرف غنی یک سرپرست جدید برای وزارت امور داخله تعیین کرد. سه روز بعد، وی همان فرد را به عنوان سرپرست وزارت دفاع منصوب نمود و هم‌زمان یک سرپرست جدید برای وزارت امور داخله و نیز لوی درستیز جدید تعیین کرد. مباحثات عمومی در هر دو مجلس پارلمان، یعنی مجلس سنا و مجلس نمایندگان، همچنان عمدتاً بر موضوعات صلح و امنیت متمرکز بود. مجلس سنا چندین طرح و لایحه قانونی را به تصویب رساند که از جمله می‌توان به قانون حمایت از افشاگران اشاره کرد؛ قانونی که با هدف تقویت شناسائی و کشف جرایم مرتبط با فساد تدوین شده بود.

۱۰. تماس‌ها میان هیئت‌های مذاکره‌کننده جمهوری اسلامی افغانستان و طالبان، که در جریان ماه مبارک رمضان متوقف شده بود، در ۸ جون در دوحه از سر گرفته شد. گزارش‌ها حاکی از آن بود که گفت‌وگوهای پیرامون آجندا و نقشه‌راه مذاکرات انجام شد، اما این رأی‌زنی‌ها به پیشرفت قابل توجهی منجر نگردید. در اواسط ماه جون، قطر پیشنهادی را برای میانجی‌گری از سوی یک طرف ثالث با هر دو طرف در میان گذاشت، اما در مورد این پیشنهاد نیز توافقی حاصل نشد.

۱۱. در روزهای ۷ و ۸ جولای، ایران میزبان نشستی میان هیئت‌های نمایندگی دو طرف بود تا راه‌های دستیابی به یک راه‌حل سیاسی از طریق مذاکره و جلوگیری از تشدید بیشتر درگیری‌ها مورد بحث قرار گیرد. دو طرف در پایان، بیانه‌ای مشترک صادر کردند که در آن بر تعهد خود به حل و فصل منازعه از راه مذاکره و برگزاری نشست‌های بیشتر تأکید نمودند. در ۱۷ و ۱۸ جولای، یک هیئت بلندپایه به رهبری عبدالله عبدالله و با حضور شماری از سیاستمداران حکومتی و مخالف، در دوحه با طالبان گفت‌وگو کرد. هدف از این مذاکرات، تسریع روند صلح عنوان شده بود.

حضور محدود زنان در هیئت جمهوری (تنها یک زن از میان هفت عضو هیئت) از سوی شماری از زنان افغانستان مورد انتقاد قرار گرفت. در هیئت طالبان نیز هیچ زنی حضور نداشت. دو طرف در یک بیانیه مشترک توافق کردند که تلاش‌ها برای دستیابی به یک "راه‌حل به‌موقع و عادلانه" برای پایان دادن به منازعه را تسریع کنند. در ۸ و ۱۱ جولای، اعضای کمیسیون سیاسی طالبان برای گفت‌وگوهایی که گزارش شده بود بر روند صلح و وضعیت امنیتی افغانستان متمرکز است، به روسیه و ترکمنستان سفر کردند و با مقام‌های آن کشورها دیدار نمودند. در بیانیه‌ای که در ۱۲ جولای از سوی وزارت امور خارجه افغانستان منتشر شد، تأکید گردید که انتظار می‌رود تلاش‌های شرکای منطقه‌ای و بین‌المللی برای حمایت از روند صلح افغانستان، با مشورت مستقیم حکومت افغانستان انجام شود. همچنین، هیئتی از طالبان به ریاست ملا برادر، معاون رهبر طالبان و رئیس کمیسیون سیاسی این گروه، در ۲۸ جولای به چین سفر کرد و با وانگ پی، وزیر امور خارجه چین، همچنین یوی ژیاوونگ و سایر مقام‌های چینی دیدار نمود. در واکنش به این دیدار، وزارت امور خارجه افغانستان بیانیه‌ای صادر کرد و ابراز امیدواری نمود که حکومت چین "نقشی سازنده در تقویت اجماع منطقه‌ای و اعمال فشار بین‌المللی بر طالبان برای توقف خشونت‌ها، بقرار آتش‌بس، تأمین صلح و پایان دادن به حضور تروریست‌های خارجی در افغانستان" ایفا کند.

۱۲. از ۱۰ تا ۱۲ آگست، قطر میزبان سلسه نشست‌هایی میان نمایندگان جمهوری اسلامی افغانستان و طالبان بود. در این نشست‌ها همچنین نمایندگان کشورهای ترکیه، تاجکستان، پاکستان، ناروی، هند، آلمان، چین، ایالات متحده، انگلستان، ترکمنستان و ازبکستان، به علاوه نمایندگان اتحادیه اروپا و سازمان ملل متحد حضور داشتند. بحث‌ها بر وضعیت مذاکرات بین‌الافغانی و نقش بالقوه جامعه بین‌المللی در موفقیت روند صلح متمرکز بود. در پایان این نشست‌ها، بیانیه‌ای از سوی رئیس جلسه صادر شد. در این بیانیه، از جمله بر عدم به رسمیت شناختن هر حکومتی که از طریق زور نظامی تحمیل شود، تأکید شد و از همه طرف‌ها خواسته شد که روند صلح را فوراً تسریع کرده و به خشونت‌ها پایان دهند. همچنین در این بیانیه، اصول رهنمایی یک راه‌حل سیاسی مورد اشاره قرار گرفت که شامل موارد زیر بود: (الف) تشکیل یک حکومت فراگیر؛ (ب) احترام به حقوق بشر، از جمله حقوق زنان و اقلیت‌ها؛ (ج) ایجاد میکانیزمی برای تشکیل یک حکومت نماینده؛ (د) تعهد به عدم اجازه استفاده از خاک افغانستان برای تهدید امنیت سایر کشورها توسط افراد یا گروه‌ها؛ (ه) احترام به حقوق بین‌الملل، از جمله حقوق بشردوستانه بین‌المللی.

۱۳. در همین حال، جامعه مدنی، گروه‌های زنان و جوانان، و همچنین رهبران مذهبی و رسانه‌ها خواستار برقراری آتش‌بس و دستیابی به یک راه‌حل سیاسی از طریق مذاکره بودند. علمای دینی از طرف‌های درگیر خواستند در مسیر رسیدن به توافق صلح انعطاف‌پذیری بیشتری نشان دهند و بر ضرورت افزایش حمایت و حفاظت از زنان و کودکان تأکید کردند. رهبران زن نیز به مطالبه خود برای مشارکت معنی‌دار در روندها و مجامع سطح بالا که به حل منازعه اختصاص داشت ادامه دادند و بر ضرورت در تصمیم‌گیری‌های مرتبط با کمک‌های بشردوستانه و ارائه خدمات تأکید کردند تا از این طریق خطرات حفاظتی کاهش یابد.

۱۴. در ۱۰ جون، عربستان سعودی و لیگ جهان اسلام در مکه یک کنفرانس صلح برگزار کردند؛ در این نشست، علمای دینی در یک بیانیه مشترک اعلام کردند که جنگ در افغانستان توجیه شرعی ندارد و بر ضرورت آتش‌بس و دستیابی به صلح عادلانه تأکید نمودند. در ۱۶ جون، گروه "دوستان افغانستان" و "گروه دوستان زنان در افغانستان" در شهر نیویارک تشکیل جلسه دادند. اعضای این نشست حمایت قوی خود را از مشارکت زنان افغانستان در روند صلح و همچنین از حفاظت دستاوردهای ۲۰ سال گذشته اعلام کردند. همچنین در همان روز، کمیسیون مستقل حقوق بشر افغانستان با همکاری سازمان ملل متحد، یک گزارش کوتاه در باره آتش‌بس حساس به جنسیت منتشر کرد که در آن بر ضرورت آتش‌بسی جامع تأکید شده بود؛ آتش‌بسی که حقوق و نیازهای همه افغان‌ها و جوامع را در نظر بگیرد. این کمیسیون همچنین با همکاری سازمان ملل متحد، مجموعه‌ای از اسناد موضعی

در زمینه‌های مختلف حقوق بشری برای مذاکرات تهیه کرد که شامل حقوق زنان و آزادی بیان بود. در ۲۳ جون، رهبران "گروه کاری مشترک جامعه مدنی" - ائتلافی متشکل از بیش از ۱۵۰۰ شبکه جامعه مدنی شامل سازمان‌های زنان و جوانان - تصمیم گرفتند استراتژی جدیدی برای تعامل با طرف‌های مذاکره تدوین کنند و برای حفاظت از حقوق شهروندان، از جمله حقوق زنان، تلاش کنند. در ۳ جولای، شورای ملی علمای افغانستان در کابل گردهم آمده و با صدور بیانیه‌ای، این درگیری را غیرمشروع اعلام کرد و از طرف‌ها خواست به خشونت پایان دهند و اختلافات خود را از طریق گفت‌وگو حل‌وفصل نمایند. در ۱۳ جولای، شبکه زنان افغانستان با صدور بیانیه‌ای خواستار برقرار فوری آتش‌بس شد و آن را تنها راه ممکن برای پیشبرد روند صلح اعلام کرد.

۱۵. در طول دوره گزارش‌دهی، هیئت معاونت سازمان ملل متحد در افغانستان (یوناما) به حمایت خود از مقامات محلی و جوامع در زمینه حل‌وفصل منازعات از طریق ۱۰ ابتکار صلح محلی ادامه داد. در هرات و فیض‌آباد، یوناما اجرای دو ابتکار صلح محلی را آغاز کرد و از برگزاری نشست‌هایی با حضور جوانان و استادان دانشگاه حمایت نمود. هدف این نشست‌ها ترویج مدارا، افزایش گفت‌وگو و تقویت انسجام اجتماعی بود.

ب. امنیت

۱۶. نامی در افغانستان در طول دوره گزارش‌دهی به تدریج افزایش یافت، زیرا طالبان هم‌زمان با خروج نیروهای نظامی بین‌المللی باقی‌مانده، حملات تهاجمی گسترده را آغاز کردند. تا تاریخ ۱۸ آگست، این گروه کنترل سراسر افغانستان به استثنای ولایت پنجشیر را در دست داشت.

۱۷. حملات طالبان در پی بیانیه ۱۵ اپریل این گروه آغاز شد که در آن اعلام کرده بود که در صورت باقی ماندن نیروهای خارجی پس از اول ماه می، "هرگونه اقدام متقابل" را انجام خواهند داد. این گروه در ابتدا تلاش کرد کنترل خود را در سطح ولسوالی‌ها گسترش دهد و در گام نخست، تمرکز خود را بر مناطق شمال و شمال‌شرق قرار داد، پیش از آن که دامنه پیشروی خود را به سایر مناطق کشور توسعه دهد. بسیار از مراکز اداری ولسوالی‌ها بدون مقاومت قابل توجه سقوط کردند؛ امری که حکومت آن را "عقب نشینی‌های تاکتیکی" توصیف نمود. این وضعیت، امکان ایجاد دهلیز گسترده تحرک برای طالبان و تثبیت حضور آن‌ها در محورهای اصلی ترانسپورتی و اطراف شهرها را فراهم ساخت. طالبان همچنین شمار فزاینده‌ای از گذرگاه‌های مرزی را تصرف کردند و در نتیجه، کنترل منابع بخش مهمی از عواید دولتی را در دست گرفتند.

۱۸. طالبان در ۱۶ آگست نخستین مرکز ولایت را با تصرف شهر زرنج به دست گرفتند و سپس طی ۱۰ روز، ۳۳ مرکز از مجموع ۳۴ مرکز ولایتی افغانستان به شمول کابل، پایتخت کشور که تاریخ ۱۵ آگست سقوط کرد، را تصرف نمودند. این پیشروی پس از مجموعه‌ای از حملات آزمایشی و همچنین تقویت تدریجی حضور طالبان در اطراف مراکز ولایتی از اواخر ماه جون و در سراسر ماه جولای صورت گرفت. تصرف شهرها به‌طور سیستماتیک با آزاد سازی زندانیان از زندان‌های ولایتی همراه بود که ۵۰۰۰ نفر از مجموع ۱۱۰۰۰ زندانی محبوس در زندان پلچرخ کابل، و نیز زندانیان زندان بگرام در پایگاه نظامی سابق بگرام در ولایت پروان می‌باشد و تخمین زده می‌شود که در دو هفته پیش از آن، حدود ۸۵۰ زندانی مرتبط با جرایم امنیتی از سایر محابس ولایتی به این زندان (زندان بگرام) منتقل شده بودند.

۱۹. در پی توقف پروازهای تجارتي، نیروهای نظامی ایالات متحده در ۱۵ آگست کنترل میدان هوایی بین‌المللی حامد کرزی در کابل را به دست گرفتند و ۵۰۰۰ سرباز برای مدیریت روند تخلیه اتباع خارجی، از جمله دیپلمات‌ها، و همچنین شهروندان افغانستان در معرض خطر، در این میدان هوایی مستقر شدند. در ۱۶ آگست نیز ۱۰۰۰ سرباز دیگر به این محل اعزام شد. وضعیت امنیتی میدان هوایی همچنان بسیار بی‌ثبات و پرتنش بود، زیرا هزاران

غیرنظامی با امید به خروج از کشور و سوار شدن بر پروازهای تخلیه، در آنجا تجمع کرده بودند. طالبان و نیروهای نظامی بین‌المللی برای کنترل ازدحام جمعیت در دروازه‌های میدان هوایی، اقدام به شلیک هوایی و استفاده از گاز اشک‌آور کردند که در برخی موارد به آسیب دیدن غیرنظامیان انجامید. گزارش‌های اولیه نشان می‌داد که در ۱۶ آگست دست‌کم ۴ غیرنظامی کشته و ۱۳ تن دیگر مجروح شده‌اند.

۲۰. پس از تصرف کابل، نیروهای طالبان در سراسر پایتخت پوسته‌های تلاشی ایجاد کردند و گشت‌زنی‌های خود را بدون استفاده از یونیفورم نظامی افزایش دادند. همچنین گزارش‌هایی منتشر شد که نشان می‌داد برخی افراد پس از عبور از پوسته‌های تلاشی بدون کسب اجازه یا تایید لازم، هدف تیراندازی قرار گرفته‌اند. در حالی که در اظهارات طالبان تأکید شده بود که افراد این گروه نباید بدون اجازه وارد منازل مردم شوند و این که "جان، مال و ناموس" شهروندان مورد حفاظت قرار خواهد گرفت، گزارش‌های متعدد حاکی از آن بود که طالبان اقدام به تلاشی خانه‌به‌خانه برای یافتن کارکنان دولت، سلاح‌ها و اموال می‌کردند و در برخی موارد نیز این اموال را مصادره می‌نمودند. برخی گزارش‌ها همچنین نشان می‌داد که طالبان ظاهراً در جستجوی افرادی بودند که "با خارجی‌ها همکاری کرده بودند" و در مواردی آنان را مورد ضرب‌وشتم قرار می‌دادند.

۲۱. پیش از تصرف کابل توسط طالبان، دولت افغانستان شماری از اقدامات را برای مقابله با پیشروی‌های طالبان اتخاذ کرده، اما این اقدامات موفقیتی در پی نداشت. این تدابیر شامل تنظیم مجدد مسئولیت‌های امنیتی در سطح محلی و واگذاری صلاحیت‌های بیشتر به فرماندهان قول‌اردها، اعلام احیای دوباره پولیس محلی افغانستان که پیش‌تر منحل شده بود، و نیز ادغام نیروهای عملیات ویژه با نیروهای ویژه عملیات‌های هوایی می‌شد. همچنین مجموعه‌ای از تغییرات در کدرهای رهبری و مدیریتی نهادهای امنیتی به اجرا درآمد. از اول ماه می، رؤسای پولیس در ۲۳ ولایت تغییر یافتند و علاوه بر آن، شماری از رؤسای ولایتی ریاست عمومی امنیت ملی و فرماندهان ولایتی اردوی ملی افغانستان نیز جایگزین شدند. در ۲۴ جولای، وزارت امور داخله اعلام کرد که در ۳۱ ولایت کشور، به استثنای کابل، ننگرهار و پنجشیر، از ساعت ۱۰ شب تا ۴ صبح مقررات منع رفت‌وآمد (قیود شب‌گردی) وضع خواهد شد. همچنین، در ۲ آگست، رئیس‌جمهور غنی به پارلمان اطلاع داد که یک طرح امنیتی شش‌ماهه نهائی شده است. این طرح بر دفاع از نقاط استراتژیک و مناطق شهری تمرکز داشت و هم‌زمان بر ادامه تلاش‌ها برای بسیج نیروهای محلی به منظور حمایت از نیروهای ملی دفاعی و امنیتی افغانستان تأکید می‌کرد.

۲۲. در فاصله زمانی ۱۶ می تا ۳۱ جولای، سازمان ملل متحد در مجموع ۶۳۰۲ رویداد مرتبط با امنیت را ثبت کرد که در مقایسه با ۵۰۱۶ رویداد ثبت شده در مدت مشابه سال ۲۰۲۰، نشان دهنده افزایش ۲۵،۶ درصدی است. درگیری‌های مسلحانه با افزایش ۳۷،۸ درصدی از ۲۹۳۱ مورد به ۴۰۳۹ مورد رسید. حملات هوایی نیز ۲۳۶ درصد افزایش یافت و از ۱۳۶ مورد به ۴۵۷ مورد رسید. همچنین شمار ترورهای هدفمند ۶ درصد افزایش یافت و از ۲۳۵ مورد به ۲۵۰ مورد رسید. در مقابل، تعداد انفجارهای ناشی از مواد منفجره تعبیه شده با کاهش ۱۵ درصدی، از ۶۳۵ مورد به ۵۳۸ مورد کاهش یافت. مناقب جنوبی، شرقی و شمالی کشور در مجموع ۶۰،۴ درصد از تمامی رویدادهای ثبت شده را به خود اختصاص دادند و ولایت‌های هلمند، قندهار و ننگرهار به‌طور مداوم در زمره ولایت‌های بیشترین آسیب‌دیده از درگیری‌ها قرار داشتند. با این حال، از اوایل ماه آگست و هم‌زمان با تحکیم تدریجی کنترل سرزمینی طالبان، انواع رویدادهای امنیتی مرتبط با درگیری، از جمله حملات هوایی، درگیری‌های مسلحانه و حوادث ناشی از مواد منفجره تعبیه شده به‌طور قابل ملاحظه‌ای کاهش یافت.

۲۳. قبل از تصرف شهرهای عمده توسط طالبان، عناصر ضد دولت در سراسر کشور حملات برجسته و پرمخاطره‌ای را انجام دادند. در فاصله زمانی ۱۶ می تا ۳۱ جولای، ۱۸ حمله انتحاری ثبت شد که در مقایسه با ۱۱ حمله در دوره پیشین، افزایش قابل توجهی را نشان می‌دهد. از این میان، ۱۶ حمله با استفاده از موترهای مملو از

مواد انفجاری و توسط مهاجمان انتحاری انجام شد که عمدتاً مواضع نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان را هدف قرار داده بودند. علاوه بر این، ۶۸ حمله با استفاده از مواد منفجره نوع مقناطیسی (ماین‌های مقناطیسی) به ثبت رسید که ۱۴ مورد آن در کابل رخ داد. همچنین، ترورهای هدفمند که معمولاً مسئولیت آن‌ها از سوی هیچ گروهی پذیرفته نمی‌شد، در سراسر کشور ادامه داشت. از جمله قربانیان این حملات می‌توان به رئیس پلیسی و برنامه‌ریزی وزارت شهرسازی و اراضی اشاره کرد که در ۳۰ می در کابل کشته شد؛ معاون شورای علمای دینی که در ۳ جون در هرات به قتل رسید؛ یک سارنوال استیناف ولایتی و یک عالم دینی حامی دولت که به ترتیب در ۷ و ۱۲ جون در ولایت لوگر کشته شدند؛ و همچنین رئیس مرکز اطلاعات و رسانه‌های حکومت که در ۶ آگست جان باخت. در ۴ آگست، طالبان مسئولیت حمله‌ای را در کابل علیه محل اقامت سرپرست وزارت دفاع بر عهده گرفتند.

۲۴. حملاتی که مسئولیت آن‌ها از سوی دولت اسلامی عراق و شام - شاخه خراسان (شاخه خراسان داعش) پذیرفته شد یا به این گروه نسبت داده می‌شد، افزایش یافت. در فاصله زمانی ۱۶ می تا ۱۸ آگست، سازمان ملل متحد ۸۸ حمله را ثبت کرد، در حالیکه در مدت مشابه سال ۲۰۲۰ تنها ۱۵ حمله ثبت شده بود. این گروه با استفاده از تاکتیک‌های نامتقارن، غیرنظامیان را در مناطق شهری هدف قرار می‌داد. شاخه خراسان داعش مسئولیت شلیک حدود هفت راکت به سوی ارگ ریاست جمهوری در کابل را در جریان مراسم غیررسمی عید در ۲۰ جولای بر عهده گرفت. همچنین این گروه مسئولیت مجموعه‌ای از حملات با استفاده از مواد منفجره تعبیه شده را علیه اقلیت‌های مذهبی پذیرفت؛ از جمله حمله به یک گردهمایی هزاره‌ها در شهر کندز در ۱۳ می، حمله به یک مسجد صوفیان در کابل در ۱۴ می، و نیز چندین حمله علیه موترهای مسافربری که یا حامل شیعیان هزاره بودند یا از مناطق عمدتاً هزاره‌نشین شیعه در ولایت پروان و کابل عبور می‌کردند، در فاصله زمانی ۱ تا ۱۲ جون. این گروه همچنین مسئولیت حمله به کارمندان ماین‌پاکی هلو ترست (HALO Trust) را در ولایت بغلان در ۸ جون بر عهده گرفتند که در نتیجه آن ۱۰ ماین‌پاک کشته شدند. شماری از ادعاهای این گروه نیز مربوط به حملات علیه زیرساخت‌ها و دارایی‌های اقتصادی بود. با این حال، همه این ادعاها تایید نشد، زیرا در خصوص میزان دخالت شاخه خراسان داعش در برخی حملات و این که آیا این حملات توسط گروه‌های دیگر انجام شده یا با هماهنگی این گروه صورت گرفته است، اختلاف نظر و ابهام وجود داشت. شاخه خراسان داعش همچنین در ۱۷ جون سرمقاله‌ای منتشر کرد که در آن از برنامه‌های خود برای تشدید حملات خبر داد. این گروه در هفته‌های اخیر نیز به‌طور فزاینده‌ای در تلاش بود تا هم‌زمان با گسترش کنترل طالبان بر افغانستان، موقعیت و نفوذ طالبان را به چالش بکشد.

۲۵. در فاصله زمانی ۱۶ می تا ۱۸ آگست، سازمان ملل متحد ۵۴ رویداد مؤثر بر کارکنان خود را ثبت کرد که از آن میان، ۳۲ مورد مربوط به ارباب و تهدید و ۱۵ مورد مربوط به حوادث ناشی از جرایم و فعالیت‌های جنایی بود. در روزهای ۳۰ و ۳۱ جولای و همچنین ۲ آگست، یکی از مجتمع‌های (کمپوند) سازمان ملل متحد در شهر هرات هدف حملات با سلاح‌های سبک و راکت‌های پرتاب شونده قرار گرفت. این حملات، به رغم دریافت تضمین‌های قبلی از سوی طالبان، منجر به تلفات متعددی در میان نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان شد که مسئولیت حفاظت از تأسیسات را بر عهده داشتند. در ۲ آگست، کاروانی حامل کارمندان سازمان ملل متحد در مسیر میدان هوایی هرات هدف تیراندازی با سلاح‌های سبک قرار گرفت، اما این حادثه تلفاتی جانی در پی نداشت. از ۱۵ آگست به بعد، سازمان ملل متحد ۱۹ مورد ورود یا تلاش برای ورود طالبان و/یا افراد جنایتکار به مجتمع‌ها و دفاتر خود را ثبت کرد. در برخی از این موارد، اموال سازمان ملل متحد نیز آسیب دیده یا به سرقت رفته بود. علاوه بر این، ۴ مورد محدودیت بر آزادی رفت‌وآمد و جابجایی کارمندان سازمان ملل متحد نیز ثبت شد.

ج. همکاری های منطقی

۲۶. در ۳ جون، وزیران امور خارجه افغانستان، چین و پاکستان در یک نشست مجازی گردهم آمدند تا در باره مقابله با تروریسم، تأمین صلح و امنیت در افغانستان و منطقه، و گسترش همکاری های سه جانبه گفت و گو کنند. در روزهای ۵ و ۶ جون، محمد حنیف اتمر، وزیر امور خارجه افغانستان، میزبان همتای ترکمن خود، رشید میری دوف، در شهر هرات بود. این دیدار در قالب یک نشست بین‌الوزارتی برگزار شد و موضوعاتی چون روابط دوجانبه، روند صلح، تجارت فرامرزی و پروژه های زیربنایی مورد بحث قرار گرفت.

۲۷. در ۱۴ و ۱۵ جون، آقای محمد حنیف اتمر میزبان فرستاده ویژه آلمان، مارگس پوتزل، و فرستاده ویژه ازبکستان، عصمت‌الله ایرگاشوف، بود تا در مورد موضوعاتی از جمله روند صلح گفت و گو کنند. در ۲۳ و ۲۴ جون، فرستاده ویژه جمهوری اسلامی، محمد ابراهیم طاهریان، از شهرهای کابل و اسلام‌آباد بازدید کرد و در آنجا با همتایان خود در باره تلاش های منطقه‌ای برای تأمین صلح و امنیت در افغانستان گفت و گو نمود. فرستاده ویژه قطر، مطلق بن ماجد القحطانی، در ۶ و ۹ جولای به کابل و اسلام‌آباد سفر کرد تا با مقام های ارشد افغانستان و پاکستان در باره آخرین تحولات مذاکرات بین‌افغان در دوحه مشورت کند.

۲۸. در ۱۸ جون، مشاور امنیت ملی افغانستان، حمدالله محب، با وزیر دفاع قزاقستان، نورلان یرمیک‌بایوف، دیدار کرد. آنان یک توافق دوجانبه در زمینه همکاری های نظامی را نهایی کردند.

۲۹. در ۲۰ جون، در جریان مشارکت در مجمع دیپلوماتیک در شهر آنتالیای ترکیه، محمد حنیف اتمر با همتایان ایرانی و ترکی خود، محمد جاوید ظریف و مولوت کاووس‌اوگو دیدار کرد تا در باره گسترش همکاری های اقتصادی سه جانبه، از جمله از طریق مسیرهای ترانزیتی ایران، و نیز تلاش های مشترک برای مقابله با تروریسم گفت و گو نمایند. وزیران یادشده همچنین بر حمایت خود از مذاکرات بین‌افغانی، برقرار آتش‌بس دائمی و دستیابی به یک راه‌حل سیاسی فراگیر تأکید و آن را مجدداً تأیید کردند.

۳۰. به منظور تقویت تعاملات منطقه‌ای میان آسیای مرکزی و افغانستان، در ۷ جولای، مرکز منطقه‌ای سازمان ملل متحد برای دیپلوماسی پیشگیرانه در آسیای مرکزی نشستی را با موضوع "روند صلح افغانستان و تأثیر خروج نیروهای بین‌المللی: امنیت منطقه‌ای و توسعه اقتصادی" برگزار کرد. این نشست با مشارکت وزارت های امور خارجه افغانستان و ترکمنستان و با حضور وزیران امور خارجه کشورهای آسیای مرکزی و یوناما برگزار شد. شرکت کنندگان در این نشست دیدگاه های خود را در باره تحولات امنیتی، سیاسی و اقتصادی افغانستان و همچنین فرصت های گسترش همکاری میان آسیای مرکزی و افغانستان به اشتراک گذاشتند.

۳۱. در ۱۳ جولای، محمد حنیف اتمر در چهارمین نشست گروه تماس افغانستان در چارچوب سازمان همکاری شانگهای در شهر دوشنبه شرکت کرد. در بیانیه مشترک این نشست، کشورهای عضو نگرانی خود را نسبت به افزایش ناامنی در ولایت های شمالی افغانستان ابراز کردند و آمادگی خود را برای همکاری بیشتر تحت نقش هماهنگ کننده سازمان ملل متحد در جهت ثبات و توسعه افغانستان اعلام نمودند. به طور جداگانه، آقای اتمر با وزیران امور خارجه پاکستان، هند، چین و ازبکستان گفت و گوهایی انجام داد و بر ضرورت دستیابی به یک راه‌حل سیاسی از طریق مذاکره و پایان دادن به خشونت ها تأکید کرد.

۳۲. رئیس‌جمهور غنی در کنفرانس بین‌المللی مقامات بلندپایه در شهر تاشکند در تاریخ ۱۵ و ۱۶ جولای با موضوع "آسیای مرکزی و جنوبی ۲۰۲۱: اتصال منطقه‌ای، چالش‌ها و فرصت‌ها" شرکت کرد. در حاشیه این نشست، وی همچنین با رئیس‌جمهوری ازبکستان، شوکت میرزیایوف؛ نخست‌وزیر پاکستان، عمران خان؛ وزیر امور خارجه فدراسیون روسیه، سرگی لاوروف؛ وزیر امور خارجه هند، سبرهمانیام جی شنکر؛ و وزیر امور خارجه ترکیه،

مولوت کاووس اوغلو، و همچنین با مقاماتی از بریتانیا و ایالات متحده دیدار کرد. طرف‌های گفت‌وگو در باره فرصت‌های تقویت همکاری‌های منطقه‌ای با محوریت افغانستان بحث و بر حمایت خود از روند صلح افغانستان تأکید کردند. رئیس‌جمهور غنی، به‌طور جداگانه، تلفیونی را رئیس‌جمهور شی جین‌پینگ گفت‌وگو کرد. شی جین‌پینگ در این تماس حمایت خود را از روند صلح و مصالحه در افغانستان و نیز کمک به مقابله با همه‌گیری کووید-۱۹ ابراز نمود. در حاشیه این کنفرانس، نمایندگان افغانستان، پاکستان، ایالات متحده و ازبکستان توافق کردند یک چارچوب دیپلماتیک چهارجانبه برای همکاری در جهت تقویت اتصال منطقه‌ای ایجاد کنند.

۳۳. کشورهای منطقه در واکنش به نگرانی‌های فزاینده خود نسبت به پیشروی‌های طالبان، به ویژه در شمال افغانستان، اقداماتی را روی دست گرفتند. در ۲۱ و ۲۲ جولای، تاجیکستان رزمایش‌های نظامی برگزار کرد و اعلام نمود که ۲۰۰۰ سرباز را در مرز خود با افغانستان مستقر می‌کند. پس از آن، در ۲۴ جولای، وزیر دفاع فدراسیون روسیه، سیرگی شویگو، اعلام کرد که فدراسیون روسیه قصد دارد پایگاه نظامی خود در تاجیکستان را تقویت کند. فدراسیون روسیه، تاجیکستان و ازبکستان نیز برگزاری رزمایش‌های مشترک نظامی را برای دوره زمانی ۵ تا ۱۰ آگست اعلام کردند.

۳۴. ژان آرنائو، فرستاده ویژه سرمنشی در امور افغانستان و مسائل منطقه، در فاصله زمانی ۳ تا ۲۴ جون از افغانستان، آلمان، جمهوری اسلامی ایران، پاکستان، ترکیه و ازبکستان بازدید کرد؛ از ۱۰ تا ۱۹ جولای به قطر سفر داشت؛ از ۷ تا ۸ آگست به جمهوری اسلامی ایران رفت؛ و از ۸ تا ۱۳ آگست نیز بار دیگر به قطر سفر کرد. این سفرها با هدف انجام مشورت‌هایی متمرکز بر وضعیت مذاکرات و نقش احتمالی منطقه در حمایت از یک راه‌حل سیاسی برای این منازعه انجام شد.

۱۱۱. حقوق بشر

۳۵. در ۲۶ جولای، یوناما گزارش میان‌دوره‌ای پیرامون محافظت از افراد ملکی را منتشر کرد. بر اساس این گزارش، یوناما از ۱ جنوری تا ۳۰ جون ۲۰۲۱، مجموعاً ۵۱۸۳ مورد تلفات غیرنظامی را ثبت کرده است که شامل ۱۶۵۹ کشته (از جمله ۲۱۹ زن، ۲۹۳ پسر و ۱۷۱ دختر) و ۳۵۲۴ مجروح (از جمله ۵۰۸ زن، ۷۴۸ پسر و ۴۵۱ دختر) می‌شود. این آمار در مقایسه با مدت مشابه سال ۲۰۲۰، افزایش ۴۷ درصدی را نشان می‌دهد. یوناما همچنین بالاترین آمار ثبت شده از کشته و زخمی شدن زنان و دختران، و نیز بالاترین میزان کلی تلفات کودکان را مستندسازی کرد. علاوه بر این، یوناما بیشترین تعداد تلفات ملکی ناشی از استفاده عناصر ضد دولت از مواد منفجره تعبیه شده غیرانتحاری را ثبت نمود. همچنین در مقایسه با نیمه نخست سال ۲۰۲۰، شمار تلفات ملکی ناشی از درگیری‌های زمینی و حملات هوایی افزایش یافته است. در مقابل، تعداد تلفات ملکی برخاسته از حملات انتحاری عناصر ضد دولت و نیز حملات هوایی نیروهای نظامی بین‌المللی کاهش یافت. یوناما همچنین با ابراز نگرانی ویژه اعلام کرد که از زمان آغاز مذاکرات صلح افغانستان در سپتامبر ۲۰۲۰، تعداد تلفات ملکی در مقایسه با دوره مشابه یک سال پیش از آن، ۲۵ درصد افزایش یافته است. در فاصله ماه‌های می و جون، یوناما ۲۳۹۲ مورد تلفات ملکی را ثبت کرد که نزدیک به نیمی از کل تلفات ملکی در شش ماه نخست سال ۲۰۲۱ را تشکیل می‌دهد. این رقم همچنین بالاترین میزان تلفات ثبت شده توسط یوناما برای این دوره دوماهه در طول فعالیت این نهاد بوده است.

۳۶. در شش ماه نخست سال ۲۰۲۱، نزدیک به دو سوم تلفات ملکی (۶۴ درصد) توسط عناصر ضد دولت وارد شده است که عمدتاً شامل طالبان (۳۹ درصد)، شاخه خراسان داعش (۹ درصد) و سایر عناصر ضد دولت که هویت آنها مشخص نشده بود (۱۶ درصد) می‌باشد. حدود ۲۵ درصد از مجموع تلفات ملکی به نیروهای حامی دولت نسبت داده شده است که از این میان، ۲۳ درصد توسط نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان وارد شده بود و ۲ درصد باقی‌مانده نیز برخاسته از اقدامات گروه‌های مسلح حامی دولت یا نیروهای حامی دولت با هویت

نامشخص بود. در مجموع، ۳۸ درصد از تلفات ملکی در نتیجه استفاده عناصر ضد دولت از مواد منفجره تعبیه شده غیرانتحاری به وقوع پیوست. همچنین درگیری‌های زمینی، قتل‌های هدفمند و حملات هوایی بالترتیب ۳۳ درصد، ۱۴ درصد و ۸ درصد گل تلفات ملکی را تشکیل می‌دادند.

۳۷. در سه‌ماه دوم سال ۲۰۲۱، گروه ویژه کشوری مسئول نظارت و گزارش‌دهی در باره نقض‌های فاحش حقوق کودکان در منازعات مسلحانه، در دوره گزارش‌دهی ۱۱۷۹ مورد نقض فاحش را علیه ۱۱۱۲ کودک (۶۷۳ پسر، ۴۲۰ دختر و ۱۹ کودک با جنسیت نامشخص) تایید کرد که از این میان ۱۰۸۵ کودک کشته یا معلوم شدند (۳۰۹ کشته و ۷۷۶ معلول یا مجروح) (۶۴۷ پسر، ۴۱۹ دختر و ۱۹ کودک با جنسیت نامشخص). مایه نگرانی است که شمار کودکان کشته و معلول‌شده در مقایسه با سه‌ماه پیشین تقریباً دو برابر شده بود. مجموع تلفات کودکان تأیید شده در دو دور سه‌ماهه سال ۲۰۲۱، بالاترین تعداد کودکان کشته و معلول شده را برای این دوره زمانی تشکیل می‌دهد که تاکنون توسط گروه ویژه کشوری در افغانستان ثبت شده است. عناصر مخالف دولت مسئول ۵۹۴ مورد از تلفات کودکان بودند، در حالیکه نیروهای حامی دولت مسئول ۳۴۷ مورد شناخته شدند. عوامل اصلی تلفات کودکان در این سه‌ماه عبارت بودند از: مواد منفجره تعبیه‌شده غیرانتحاری (۴۳۰ مورد یا ۴۰ درصد)، درگیری‌های زمینی (۳۸۵ مورد یا ۳۵ درصد) و حملات هوایی (۱۴۳ مورد یا ۱۳ درصد).

۳۸. گروه ویژه کشوری، جذب و به‌کارگیری ۲۶ کودک (همه پسر) بین سنین ۱۲ تا ۱۷ سال را توسط (۱۶ مورد)، پولیس ملی افغانستان (۶ مورد) و شبه‌نظامیان حامی دولت (۴ مورد) تایید کرد. همچنین، این گروه خشونت جنسی علیه ۶ پسر را از سوی پولیس ملی افغانستان تایید نمود. این گروه ربوده شدن ۲ کودک (۱ پسر و ۱ دختر) توسط طالبان و نیز ۲۱ حمله علیه مکاتب و کارکنان معارف را تایید کرد و مسئولیت این حوادث را به طالبان (۱۲ مورد)، گروه‌های مسلح مخالفت دولت با هویت نامشخص (۳ مورد)، به طور مشترک گروه‌های مسلح مخالف دولت و نیروهای حامی دولت (۳ مورد)، اردوی ملی افغانستان (۱ مورد)، شبه‌نظامیان حامی دولت (۱ مورد) و عاملان نامشخص (۱ مورد) نسبت داد. گروه ویژه کشوری همچنین ۲۶ حمله علیه شفاخانه‌ها و کارکنان صحتی را تأیید کرد که به طالبان (۱۰ مورد)، گروه‌های مسلح مخالف دولت با هویت نامشخص (۸ مورد)، اردوی ملی افغانستان (۴ مورد)، نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان (۲ مورد)، شبه‌نظامیان حامی دولت (۱ مورد) و شاخه خراسان داعش (۱ مورد) نسبت داده شد. این گروه در طول سه ماه تحت پوشش این گزارش، ۱۴ مورد ممانعت از دسترسی بشردوستانه را نیز تایید کرد که به طالبان (۷ مورد)، گروه‌های مسلح مخالف دولت با هویت نامشخص (۵ مورد) و شاخه خراسان داعش (۲ مورد) نسبت داده شد. این موارد ممانعت از دسترسی بشردوستانه شامل ربوده شدن ۵ نفر از کارمندان امدادرسان، قتل‌های هدفمند که در نتیجه آن ۱۹ نفر از کارکنان کشته و ۱۸ نفر زخمی شدند، تخریب اموال ملکی و ۲ تلاش برای انجام حملات با استفاده از مواد منفجره تعبیه شده علیه کارمندان بشردوستانه بود.

۳۹. در گزارش سالانه ۲۰۲۰ سرمنشی سازمان ملل متحد در باره کودکان و منازعات مسلحانه (A/75/873-S/2021/437)، پولیس ملی افغانستان از فهرست طرف‌های مسئول جذب و به‌کارگیری کودکان خارج شد، در حالی که اردوی ملی افغانستان به دلیل کشتن و معلول ساختن کودکان در این فهرست قرار گرفت. گروه ویژه کشوری به حمایت از دولت افغانستان در اجرای تدابیری ادامه داد که هدف آن تضمین تداوم پیشرفت پولیس ملی افغانستان در این زمینه و نیز رسیدگی به دلایل قرار گرفتن اردوی ملی افغانستان در فهرست مذکور بود.

۴۰. در ماه جولای، منازعات مسلحانه در افغانستان وارد مرحله‌ای جدید مرگبارتر و ویرانگرتر شد؛ زمانی که طالبان حملات گسترده و تمام عیار خود را علیه مراکز ولایت‌ها آغاز کرد. درگیری‌های شدید در مناطق شهری پرجمعیت، به تلفات قابل توجه ملکی، تخریب اموال و جابه‌جای گسترده جمعیت منجر شد. از ۹ جولای بدینسو،

زمانی که فشار بر مراکز ولایت‌ها را تشدید کرد، تا ۱۲ آگست تنها در چهار شهر (لشکرگاه، قندهار، هرات و کندز) آمارهای اولیه نشان می‌داد که درگیری میان طالبان و نیروهای ملی امنیتی و دفاعی افغانستان بیش از ۱۵۵۸ مورد تلفات ملکی (حداقل ۱۹۹ کشته و ۱۳۳۳ مجروح)، به شمول کودکان، بر جای گذاشته است. درگیری‌های زمینی عامل اصلی تلفات ملکی بود؛ در حالی که حملات هوایی انجام شده توسط نیروهای حامی دولت نیز در افزایش شمار تلفات ملکی سهم داشت.

۴۱. تصرف ولسوالی‌ها توسط طالبان با گزارش‌هایی از عقب‌گرد در بهره‌مندی زنان و دختران افغانستان از حقوق و آزادی‌های اساسی شان همراه بود؛ به ویژه در زمینه دسترسی به آموزش، دسترسی به مراکز صحتی، حق کار و آزادی رفت‌وآمد. این محدودیت‌ها ناشی از دستورالعملی بود که بر اساس آن زنان هنگام خروج از منزل باید همراه یک محرم مرد از اعضای خانواده می‌بودند و نیز اجرای مجدد مقررات سخت‌گیرانه پوشش. گزارش‌ها حاکی از آن بود که طالبان در چندین منطقه هشدار داده بودند که نقض این مقررات با مجازات‌های شدید مواجه خواهد شد. همچنین گزارش‌هایی وجود داشت مبنی بر اینکه برخی زنان به دلیل تخطی از مقررات تعیین‌شده، در ملأ عام شلاق زده شده یا مورد ضرب‌وشتم قرار گرفته‌اند. در یک مورد در ولایت بلخ، در ۳ آگست، یک فعال حقوق زنان به دلیل نقض این مقررات هدف تیراندازی قرار گرفت و کشته شد.

۴۲. مدافعان حقوق بشر و کارکنان رسانه‌ای همچنان هدف حملات قرار داشتند. یوناما موارد زیر را ثبت کرد: کشته شدن یک فعال جامعه مدنی و همسرش توسط طالبان در ولایت هلمند؛ کشته شدن یک فعال جامعه مدنی در ولایت کابل؛ کشته شدن یک خبرنگار عکاس بین‌المللی در ولایت قندهار؛ و کشته شدن یک خبرنگار زن در ولایت کابل که مسئولیت آن از سوی شاخه خراسان داعش به عهده گرفته شد. علاوه بر این، یک کارمند رادیوی خصوصی در نتیجه حمله مسلحانه افراد ناشناس در ولایت غزنی زخمی شد. همچنین یک خبرنگار، یک کارمند زن یک موسسه غیردولتی و یک فعال زن جامعه مدنی از سوی افراد ناشناس در ولایت‌های دایکندی و هرات مورد تهدید قرار گرفتند. گزارش‌ها همچنین حاکی از آن بود که یک خبرنگار در ولایت ننگرهار از حمله‌ای منتسب به شاخه خراسان داعش جان سالم به در برده است. در ولایت پروان، رادیو برین پس از آن که یکی از کارمندان زن آن توسط افراد ناشناس مورد حمله و آزار قرار گرفت، پخش برنامه‌های خود را متوقف کرد.

۴۳. در طول دوره گزارش‌دهی، گزارش‌هایی منتشر شد مبنی بر این که برخی نهادهای رسانه‌ای در ولسوالی‌های ولایت‌های بغلان، زابل، جوزجان، کندز، نورستان و پکتیا، پس از آن که این مناطق به تصرف طالبان درآمدند، به‌طور مؤقت فعالیت‌های خود را متوقف کردند. در ۲۶ جولای، در قندهار، ریاست عمومی امنیت ملی افغانستان چهار خبرنگار را پس از بازگشت آنان از یک سفر خبری به ولسوالی سپین‌بولدک بازداشت کرد.

IV. هماهنگی کمک‌های انکشافی

۴۴. دولت در ۲۰ جولای گزارش میان‌دوره‌ای خود را در باره اجرای چارچوب مشارکت افغانستان منتشر کرد و در ۲۷ جولای نیز ارزیابی خودی را تکمیل نمود. در ۲۸ جولای، دولت افغانستان و یوناما به عنوان رؤسای مشترک، نشست ویژه هیئت مشترک هماهنگی و نظارت را با شرکای بین‌المللی برگزار کردند؛ نشستی که در آن شرکت‌کنندگان تعهدات و پیشرفت‌ها در اجرای این چارچوب و همچنین چارچوب ملی صلح و انکشاف افغانستان II را مورد بررسی قرار دادند. تمویل‌کنندگان تعهدات خود را که در کنفرانس افغانستان ۲۰۲۰ اعلام کرده بودند، تایید کردند و بار دیگر تأکید نمودند که دیموکراسی، ارائه خدمات اساسی، رعایت حاکمیت قانون و ترویج حقوق بشر همچنان مبنای حمایت آنان باقی خواهد ماند. در پنجمین گزارش مبارزه با فساد خود که در ۴ آگست منتشر شد، یوناما پیشرفت‌های به دست آمده افغانستان از طریق اصلاحات ساختاری و حقوقی را برجسته ساخت و مجموعه‌ای از اقدامات مشخص را برای افزایش یکپارچگی، شفافیت و پاسخگویی توصیه کرد.

۴۵. به منظور ترویج پاسخگویی در قبال جرایم بین‌المللی براساس قانون جزای سال ۲۰۱۸، یوناما به تقویت ظرفیت‌ها و ارائه مشوره به مستنطقین و سارنوالان ریاست مبارزه با جرایم بین‌المللی لوی سارنوالی از طریق فعالیت‌های تخصصی آموزشی و برنامه‌های راهنمایی ادامه داد. این فعالیت‌ها از ۲۴ می تا ۱۱ جون و همچنین از ۲۰ تا ۲۹ جون برگزار شد.

۴۶. دولت به تلاش‌های خود برای ایجاد [اداره] خدمات ملکی مبتنی بر شایستگی و استخدام تعداد بیشتر از زنان در سمت‌های رهبری ادامه داد. پس از بازگشایی نهادهای آموزشی که از ماه مارچ ۲۰۲۰ به دلیل همه‌گیری بیماری کووید-۱۹ تعطیل شده بودند، سازمان ملل متح از وزارت معارف در زمینه توسعه اطلاعات باکیفیت، تدابیر نظارت و ارزیابی، و نیز ایجاد میکانیزم‌های تأمین مالی و بسترهای سرمایه‌گذاری در بخش آموزش حمایت کرد.

۴۷. در ۱ جون، نهاد سازمان ملل متحد برای برابری جنسیتی و توانمندسازی زنان (دفتر سازمان ملل متحد برای زنان) با حمایت آسترلیا، آلمان و اتحادیه اروپا، تحت رهبری وزارت امور زنان، یک صندوق امانی با تمویل کنندگان متعدد و ذینفعان متعدد را برای مرکز حمایت از زنان ایجاد کرد تا از خانه‌های امن زنان در سراسر کشور پشتیبانی کند. این صندوق خدمات حمایتی را برای زنان بازمانده از خشونت فراهم خواهد کرد.

۴۸. در ۷ جولای، سند ارزیابی مشترک کشوری و "چارچوب همکاری سازمان ملل متحد برای توسعه پایدار افغانستان (۲۰۲۲ - ۲۰۲۵)" که برنامه‌ریزی‌های سیستم سازمان ملل متحد را با چارچوب ملی صلح و انکشاف افغانستان (نسخه دوم) و طرزالعمل ۲۰۳۰ برای انکشاف پایدار همسو می‌سازد، جهت اظهار نظر به دفتر معاون اول ریاست‌جمهوری ارسال شد.

.۷ همکاری‌های بشردوستانه

۴۹. چالش‌های همزمان، از جمله خشکسالی، تشدید درگیری‌ها که منجر به آوارگی‌های جدید گردید، و موج سوم همه‌گیری کووید-۱۹ سبب شد که در سال ۲۰۲۱ نزدیک به نیمی از جمعیت افغانستان به کمک‌های بشردوستانه نیازمند باشند. از ۱ جنوری الی ۳۰ جون، شرکای بشردوستانه با ارائه کمک‌های نجات‌بخش به بیش از ۷،۸ میلیون نفر در ۳۹۴ ولسوالی از مجموع ۴۰۱ ولسوالی کشور دسترسی یافتند؛ این رقم بخشی از هدف ارائه کمک به ۱۵،۷ میلیون نفر را تشکیل می‌داد.

۵۰. تا تاریخ ۲۲ آگست، ابتلای ۵۱۱،۵۲ تن به بیماری کووید-۱۹ تایید شده بود و از آغاز همه‌گیری تاکنون حدود ۷۰۷۰ نفر جان خود را از دست داده بودند. با این حال، این ارقام احتمالاً کمتر از میزان واقعی را نشان می‌دهد زیرا در سراسر کشور تنها ۷۴۷،۷۴۵ آزمایش انجام شده بود. با آغاز موج سوم و مسری‌تر همه‌گیری، نرخ مثبت بودن آزمایش‌ها به‌طور چشمگیری افزایش یافت و در ماه‌های جون و جولای به‌طور متوسط به حدود ۵۲ درصد رسید. ظرفیت آزمایش از ۲۶ به ۳۱ لابراتوار افزایش یافت و این مراکز قادر بودند روزانه ۷۸۰۰ آزمایش را انجام دهند. همچنین برنامه‌ریزی شده بود که تا پایان ماه آگست، ۹ لابراتوار دیگر نیز ایجاد شود. با وجود این، ظرفیت درمانی کماکان محدود باقی ماند و گزارش‌هایی از کمبود بسترهای درمانی و واحدهای قرنطینه منتشر شد. سازمان ملل متحد از ۱۵ جون به اینسو، ۱۰ دستگاه تولید آکسیجن و در ماه جولای دست کم ۸۳ دستگاه تغلیظ‌کننده آکسیجن فراهم کرده بود. تا ۲۲ آگست، بیش از ۱،۶ میلیون نفر حداقل یک دوز واکسین کووید-۱۹ را دریافت کرده بودند و نزدیک به ۹۰۰ هزار نفر به‌طور کامل واکسین شده بودند. با این حال، میزان واکسیناسیون در میان زنان و گروه‌های آسیب‌پذیر همچنان به‌گونه نامتناسب پایین‌تر بود.

۵۱. از ۱ جنوری تا ۹ آگست، تشدید درگیری‌ها سبب شد که شمار مجموعی افراد بی‌جا شده به بیش از ۵۵۰ هزار نفر برسد؛ این رقم علاوه بر حدود ۵ میلیون نفری است که از سال ۲۰۱۲ به اینسو کماکان در وضعیت

بی‌جاشدگی به سر می‌برند. شرکای بشردوستانه از ۱ جنوری تا ۳۱ جولای، برای بیش از ۴۲۰ هزار نفر سرپناه و اقلام ضروری خانوار توزیع کردند. درگیری‌ها همچنین فشار بیشتری بر نظام صبحی که از قبل تحت فشار بود، وارد کرد. تعداد موارد تروما (صدمات شدید جسمی) در مقایسه با سال گذشته دست‌کم یک‌سوم افزایش یافت. در این میان، جراحات ناشی از انفجارها ۴۲ درصد از مجموع تلفات و مجروحیت‌ها را تشکیل می‌داد و زخم‌های ناشی از شلیک گلوله ۲۵ درصد را شامل می‌شد. بیش از یک‌پنجم قربانیان جراحات ناشی از انفجار را کودکان تشکیل می‌دادند. تنها در ماه جون، نزدیک به ۲۸ هزار نفر خدمات دسترسی به مجروحیت‌ها را مرتبط با تروما دریافت کردند. حملات بر تأسیسات صبحی در نیمه نخست سال ۲۰۲۱ موجب شد که بیش از ۲۰۰ هزار نفر از دسترسی به خدمات صبحی محروم شوند. با وجود این، شرکای بخش صحت توانستند بین ماه‌های جنوری و جون برای بیش از ۳،۸ میلیون نفر خدمات و کمک‌های صبحی ارائه کنند.

۵۲. بین ماه‌های جنوری و جون، شرکای بشردوستانه در گذرگاه‌های مرزی با جمهوری اسلامی ایران و پاکستان، خدمات و کمک‌های مرتبط با صحت جنسی و باروری را برای حدود ۹۳ هزار نفر فراهم کردند. همچنین، بسته‌های اضطراری صحت باروری که در همین دوره توزیع شد، از ۱۷ هزار زن و دختر حمایت به عمل آورد.

۵۳. تا تاریخ ۲۹ جولای ۲۰۲۱، در افغانستان یک مورد ابتلا به ویروس وحشی فلج اطفال نوع ۱ و ۴۲ مورد ابتلا به ویروس فلج اطفال مشتق‌شده از واکسین نوع ۲ که در جامعه در گردش بوده است، ثبت شده بود. تمامی این موارد از مناطقی گزارش شده بودند که در آن‌ها اجرای کمپاین خانه‌به‌خانه واکسیناسیون کماکان ممنوع بود. وزارت صحت عامه و شرکای سازمان ملل متحد در سال ۲۰۲۱ سه دور کمپاین واکسیناسیون فلج اطفال را برگزار کردند که در هر دور، ۹،۹ میلیون کودک را هدف قرار می‌داد. دسترسی به واکسیناسیون فلج اطفال در مناطق شرقی کشور به دلیل حملات اخیر، به‌طو مؤقت برای حدود ۴۳۰ هزار کودک مختل شد. در مناطق غیر قابل دسترسی، برنامه‌های واکسیناسیون از مسجد به مسجد، همراه با سایر روش‌های اضطراری واکسیناسیون، تا زمان تشکیل دولت جدید به حالت تعلیق درآمده بود.

۵۴. یک‌سوم کشور با خشکسالی هواشناختی مواجه بود و یک‌چهارم کشور در وضعیت خشکسالی زراعتی قرار داشت. در همین حال، پیشاپیش یک‌سوم کشور در سطوح "بحران" و "اضطراری" ناامنی غذایی قرار داشت و بیشتر مناطق متأثر از خشکسالی همان مناطق دارای ناامنی شدید غذایی بودند. پیش‌بینی می‌شد که نیمی از کودکان زیر پنج سال در سال ۲۰۲۱ با سوء‌تغذیه حاد مواجه شوند که این رقم نسبت به برآورد ابتدای سال بیش از ۱۶ درصد افزایش یافته بود. در مجموع، ۱۴ ولایت با کاهش شدید منابع آبی مواجه بودند. از ماه جنوری تاکنون، شرکای بشردوستانه بیش از ۸۴ هزار تُن متریک مواد غذایی و ۲۷ میلیون دالر پول نقد را به نزدیک به ۵،۵ میلیون نفر ارائه کرده بودند. از ۱ جنوری تا پایان جون، تخمین زده می‌شود که حدود ۱۳۲ هزار کودک زیر پنج سال خدمات تغذیه‌ای دریافت کرده باشند. شرکای بشردوستانه همچنین بین ماه‌های اپریل تا جون برای ۱،۱ میلیون تن کمک‌های معیشتی حمایتی فراهم کردند. از آغاز سال، شرکا برای ۲،۱ میلیون تن آب آشامیدنی صبحی، امکانات صبحی‌سازی و گزینه‌های بهداشتی تأمین کرده بودند.

۵۵. بازگشت مهاجرین افغان فاقد اسناد در سطح بی‌سابقه‌ای افزایش یافت، به گونه‌ای که نزدیک به ۷۰۹ هزار نفر بین ماه‌های جنوری تا ۵ آگست وارد افغانستان شدند. اخراج مهاجرین افغان فاقد اسناد از جمهوری اسلامی ایران نیز بین جنوری تا پایان جولای از ۳۶۹ هزار نفر فراتر رفت. بازگشت پناهندگان همچنان در سطح پایین باقی ماند و تنها ۱۲۱۰ نفر وارد افغانستان شدند. از ۲۰ می تا ۱ آگست، مجموعاً ۲۴۵،۶۹۰ مهاجر افغان فاقد اسناد و ۱۵۲ پناهنده از جمهوری اسلامی ایران به کشور بازگشتند، همچنین ۲۱۴۷ مهاجر افغان فاقد اسناد و ۱۵۲ پناهنده از پاکستان و ۱۷ پناهنده از سایر کشورها به افغانستان بازگشتند.

۵۶. از ماه می تا جون، دفتر خدمات ماین پایی سازمان ملل متحد (UNMAS) و شرکای آن بیش از ۱،۵۸ کیلومتر مربع از زمین‌های آلوده به مواد منفجره با تأثیر بالا را پاک‌سازی کردند و بیش از ۲۶۰ قلم مهمات منفجره را به گونه مصئون از بین بردند که این اقدام به نفع ۷۰ جامعه انجام شد. علاوه بر آن، ۱۴۷،۲۷۰ نفر آموزش‌های آگاهی‌دهی در مورد خطرات مهمات منفجره دریافت کردند.

۵۷. مداخله در فعالیت‌های بشردوستانه افزایش یافت، به گونه‌ای که بین ۲۰ می تا ۱ آگست، ۴۳۵ مورد محدودیت دسترسی گزارش شد و مجموع آن از آغاز سال به ۱۲۱۳ مورد رسید. این رقم از مجموع ۱۰۹۵ مورد ثبت شده در تمام سال ۲۰۲۰ فراتر رفت. حملات بر کارمندان امدادرسان در سال ۲۰۲۱ ادامه یافت، به طوریکه ۳۰ کارمند امدادرسان کشته، ۷۷ تن زخمی، ۵۴ نفر ربوده و ۴۲ تن بازداشت یا توقیف شدند. برخی از کارکنان زن بخش امداد و صحت گزارش دادند که در صورت همراه نبودن با محرم مرد، با محدودیت‌هایی در زمینه رفت‌وآمد مواجه می‌شوند.

۵۸. تا تاریخ ۲۲ آگست، طرح کمک بشردوستانه تنها ۳۸ درصد تمویل شده بود و با کمبود حدود ۷۹۰ میلیون دالر مواجه بود. جامعه بشردوستانه در افغانستان، متشکل از حدود ۱۵۶ نهاد سازمان ملل متحد و شرکای آن، در حال انجام تحلیل خلا بود تا کمبودهای کمک‌ها را ارزیابی کرده و اولویت‌های اصلی را برجسته سازد.

۷. مبارزه با مواد مخدر

۵۹. از ۹ می تا ۱۳ جولای، نهادهای مجری قانون در افغانستان مجموعاً ۴۵۴ عملیات مبارزه با مواد مخدر انجام دادند. این عملیات‌ها منجر به ضبط ۱۱۵ کیلوگرام هیروین، ۳۴۷ کیلوگرام تریاک، ۱۲۳۵ کیلوگرام چرس و کانابیس، ۲۰۸۸ کیلوگرام متامفتامین، ۶۸۱۷ کیلوگرام مواد کیمیاوی پیش‌ساز متنوع و ۸۹۵۲ قرص میتیلین‌دی‌اوکسی‌مت-متامفتامین گردید. در نتیجه این کشفیات، ۵۳۸ مظنون بازداشت و ۸۶ واسطه نقلیه و ۱۰۸ میل سلاح ضبط شد.

۶۰. واحد مبارزه با قاچاق در میدان‌های هوایی بین‌المللی حامد کرزی، بلخ، کندهار و هرات مجموعاً ۴۴ عملیات انجام داد که منجر به بازداشت ۶۸ مظنون و ضبط ۶۰ کیلوگرام هیروین و یک کیلوگرام چرس گردید. همچنان، اسعار مختلف به ارزش ۵۴۰۰ دالر نیز ضبط شد.

۶۱. محو کشت کوکنار در اکثر ولایت‌های دارای کشت گسترده تریاک، به دلیل ناامنی، به‌طور قابل توجهی محدود گردیده بود.

۷.۱. حمایت از مأموریت

۶۲. تا ۳۱ جولای، تعداد پُست‌های خالی در یوناما برای کارکنان بین‌المللی ۱۳ درصد، برای رضاکاران سازمان ملل متحد ۱۰ درصد، برای افسران مسلکی داخلی ۹ درصد و برای کارکنان داخلی ۴ درصد بود، در حالیکه درصد تایید شده بالترتیب ۶ درصد، ۷ درصد، ۳ درصد و ۳ درصد تعیین شده بود. سهم کارکنان زن شامل ۳۴ درصد در میان کارکنان بین‌المللی، ۴۶ درصد در میان رضاکاران سازمان ملل متحد، ۱۲ درصد در میان افسران مسلکی داخلی و ۹ درصد در میان کارکنان داخلی بود.

۶۳. در ماه‌های جون و جولای، پس از افزایش ناامنی در بسیاری از ولایت‌ها، مدافعان حقوق بشر و خبرنگاران با یوناما در مورد نیاز به انتقال مؤقت به مناطق امن‌تر ابراز نگرانی کردند. یوناما در همکاری با ائتلاف جامعه مدنی موسوم به کمیته مدافعان حقوق بشر، تا تاریخ ۳۱ جولای از انتقال ۹۲ تن، به شمول ۱۵ زن، حمایت کرد. این افراد شامل ۳۶ مدافع حقوق بشر، ۹ کارمند رسانه‌ای، ۱۳ کارمند کمپسیون مستقل حقوق بشر افغانستان و ۳۴ فرد

وابسته بودند که از ولایت‌های کندر (۲۱ تن)، بغلان (۶ تن)، گردیز (۲۲ تن)، غور (۱۷ تن)، مزار (۱۳ تن) و بامیان (۹ تن) می‌آمدند. پس از تسلط نظامی طالبان ماه آگست، یوناما حضور خود را در مناطق کاهش داده و کارکنان خود را به‌طور مؤقت به آلماتا منتقل کرد تا وظایف خود را از راه‌دور انجام دهند. سازمان ملل متحد همچنان برای انتقال تجهیزات ضروری و اعزام تیم‌های تخصصی به منظور حمایت از کارکنان خود در افغانستان تلاش نمود.

VIII. ملاحظات

۶۴. جهان با قلب اندوهگین و نگرانی عمیق نسبت به آنچه در پیش است، رویدادهای افغانستان را دنبال می‌کند. صحنه‌های آشوب، ناآرامی، عدم اطمینان و هراس موجب نگرانی گسترده شده و همچنین بیم و نگرانی نسبت به سرنوشت امیدها، دستاوردها و آرزوهای نسلی از زنان و دختران جوان افغان، و نیز پسران و مردان این کشور را برانگیخته است. من از طالبان و تمامی طرف‌های دیگر می‌خواهم که نهایت خویشتنداری را به خرج دهند تا از جان انسان‌ها محافظت شود و اطمینان حاصل گردد که نیازهای بشردوستانه قابل تأمین است. من خواستار پایان فوری خشونت، احترام به مصئونیت، امنیت و حقوق تمامی شهروندان افغانستان، و پایبندی به تعهدات بین‌المللی افغانستان، از جمله تمامی توافق‌نامه‌های بین‌المللی که این کشور عضو آن‌ها است، می‌باشم.

۶۵. درگیری‌های اخیر صدها هزار نفر را مجبور کرده است که خانه‌های خود را ترک کنند. شهر کابل شاهد ورود گسترده بیجاشدگان داخلی از ولایت‌های مختلف کشور بوده است؛ افرادی که یا در مناطق خود احساس ناامنی می‌کردند و یا در جریان درگیری‌ها ناچار به فرار شده‌اند. من به تمامی طرف‌ها یادآوری می‌کنم که بر اساس تعهدات خود موظف اند به غیرنظامیان احترام بگذارند و از آنان محافظت کنند. همچنین از آنان می‌خواهم که دسترسی سریع، مصئون و بدون مانع نهادها و کارکنان بشردوستانه را - از جمله در مناطق واقع در دو سوی خطوط درگیری - برای رساندن کمک‌های امدادی به نیازمندان فراهم سازند. همچنین از تمامی کشورها می‌خواهم که آمادگی پذیرش پناهجویان افغانستان را داشته باشند و از هرگونه اخراج یا بازگرداندن اجباری آنان خودداری کنند.

۶۶. من عمیقاً نگران افزایش چشمگیری تلفات غیرنظامیان، از جمله کشته و زخمی شدن زنان و کودکان، هستم. از طالبان و تمامی طرف‌های دیگر می‌خواهم که به حقوق بشردوستانه بین‌المللی و حقوق و آزادی‌های اساسی همه افراد احترام بگذارند و از آن‌ها محافظت کنند. گزارش‌های مربوط به محدودیت‌های شدید حقوق بشری در سراسر بسیار نگران‌کننده است، به ویژه گزارش‌هایی که از افزایش نقض حقوق بشر علیه زنان و دختران افغانستان حکایت دارد؛ زنانی و دخترانی که از بازگشت به تاریخ‌ترین روزهای گذشته هراس دارند. ضروری است که حقوقی که زنان و دختران افغانستان با تلاش و فداکاری فراوان به دست آورده‌اند، حفظ و حراست شود. همچنین تشکیل یک دولت فراگیر که نماینده تمامی مردم افغانستان باشد، از جمله زنان و گروه‌های مختلف قومی، امری ضرور است.

۶۷. من حمله هولناک تروریستی ۲۶ آگست را به شدیدترین وجه محکوم می‌کنم؛ حمله‌ای که بار دیگر بی‌ثباتی و شکنندگی وضعیت را آشکار ساخت. افغانستان هرگز نباید دوباره به بستر یا پناهگاهی امن برای سازمان‌های تروریستی تبدیل شود تا از آنجا هیچ کشوری را تهدید یا مورد حمله قرار دهند. من از شورای امنیت و جامعه بین‌المللی به‌طور کلی درخواست می‌کنم که با صدایی واحد سخن بگویند، به‌صورت هماهنگ عمل کنند و از تمامی ابزارهای موجود برای مقابله با تهدید جهانی تروریستم در افغانستان استفاده نمایند؛ همچنین اطمینان حاصل کنند که حقوق اساسی بشر مورد احترام قرار می‌گیرد و از تشکیل یک دولت فراگیر حمایت شود.

۶۸. کشورهای منطقه نگرانی عمیق خود را نسبت به تداوم درگیری‌ها در افغانستان و پیامدهای احتمالی آن ابراز کرده‌اند؛ پیامدهایی که شامل موج‌های پناهجویی، بیجایی مهاجرین، قاچاق مواد مخدر و سایر اشکال قاچاق،

گسترش تروریسم، و از دست رفتن فرصت‌های اتصال اقتصادی و تجارت که مفاد متقابل دارد، می‌شود. منطقه نیاز دارد که با صدایی واحد سخن بگوید و از طریق اقدامات جمعی و هماهنگ، حمایت خود را از صلح و ثبات به نمایش بگذارد.

۶۹. بحران انسانی در افغانستان ۱۸ میلیون، یعنی نیمی از جمعیت کشور، را تحت تأثیر قرار داده است. تداوم ارائه خدمات اساسی از اهمیت حیاتی برخوردار است. این بسیار ضروری است که پرداخت معاش کارمندان دولت ادامه یابد، زیرساخت‌ها حفظ و نگهداری شوند، میدان‌های هوایی دوباره بازگشائی گردند و خدمات صبحی و آموزشی بدون وقفه ادامه پیدا کنند. نهادهای بشردوستانه، از جمله کارکنان زن، باید دسترسی سریع، آزاد و بدون مانع داشته باشند تا بتوانند خدمات نجات‌بخش و حیاتی را به‌موقع و بدون تأخیرهای اداری به نیازمندان ارائه کنند. کمبود بودجه در طرح پاسخ‌گویی بشردوستانه، که تاکنون تنها ۳۸ درصد آن تأمین شده و با کسری حدود ۷۹۰ میلیون دالر مواجه است، نیازمند رسیدگی فوری است. من از تمامی تمویل‌کنندگان درخواست می‌کنم که حمایت خود را تجدید کنند تا عملیات امداد رسانی نجات‌بخش به سرعت گسترش یابد و به‌موقع به دست نیازمندان برسد و از رنج و مشقت مردم کاسته شود.

۷۰. هرچند حضور سازمان ملل متحد متناسب با وضعیت امنیتی تطبیق خواهد یافت، اما کماکان متعهد به حمایت از مردم افغانستان هستیم و به حضور و ارائه خدمات خود ادامه خواهیم داد تا به پیشبرد صلح، فرصت و حقوق بشر برای همگان کمک کنیم. من از تمامی کشورهای عضو درخواست می‌کنم که از تلاش‌های سازمان ملل متحد برای تضمین مصئونیت و امنیت تمامی کارکنان این سازمان که در افغانستان فعالیت می‌کنند، حمایت نمایند. مردم افغانستان نسل‌های متمادی جنگ و دشواری را تجربه کرده‌اند و شایسته برخورداری از حمایت کامل جامعه بین‌المللی هستند. آنان نباید تنها رها شوند.

۷۱. مراتب قدردانی عمیق خود را از تمامی کارکنان سازمان ملل متحد در افغانستان، نماینده ویژه‌ام و رئیس یوناما، دیورا لاینز، و فرستاده ویژه‌ام، ژان آرنائو، به دلیل تعهد، پشتکار و خدمات مستمر آنان در شرایطی بسیار دشوار و چالش برانگیز ابراز می‌کنم.